

LBRIS

We know
books

ALI HAZELWOOD

**DELOC
ÎNDRĂGOSTITĂ**

Traducere din limba engleză
DANIELA PURGARU

LITERA
București

Destul de simplu

Rue

– Doamnelor, e o întrebare sinceră, nonretorică: cum reușiți să supraviețuiți în lumea reală?

M-am holbat la expresia disprețuitoare a Nyotei, ce reflecta genul acela unic de umilire conferit de faptul că sora cea mică a celei mai bune prietene de-ale mele (care fusese respinsă în mod repetat când încercase să intre în căsuța din copac din curtea din spate; care se ospătase în public cu un muc, la Crăciunul din 2009; care, câteva luni mai târziu, fusese prinsă sărutând franțuzește o clementină în dulapul cu lenjerie) avea îndoieli cu privire la capacitatea unei persoane de a duce o existență productivă.

Totuși, la vremea aceea, eu și Tisha eram cu trei ani mai mari decât ea și nutream un complex de superioritate evident deplasat. Acum eram conștientă că micuța Nyota avea 24 de ani, era un copil-minune ieșit de pe băncile Facultății de Drept și proaspătă avocată specializată în falimente, ale cărei ore facturate valorau mai mult decât prima mea de asigurare auto, tragic de mare. Adăugând un plus de sare pe rană, începusem s-o urmăresc pe Instagram și așa am ajuns să știu că putea împinge la presă mai mult decât propria greutate, că arăta incredibil de bine în monokini și că prepara în mod regulat, de la zero, focaccia cu ceapă și rozmarin.

Printr-o mișcare dură, a cărei sclipire de geniu mă ținea trează noaptea, Nyota nu devenise la rândul ei o urmăritoare a mea.

– Ne știi pe noi, am zis, alegând onestitatea în locul mândriei.

Stăteam înghesuită împreună cu Tisha în biroul meu cât un dulap de la Kline și vorbeam pe FaceTime cu cineva care probabil nici nu ne salvase numerele de telefon. Demnitatea era însă cea mai mărunță grijă pe care o aveam.

– Abia de mai rezistăm.

– Poți să răspunzi, pur și simplu, la întrebare? se burzului Tisha.

Oricât de umilitor ar fi fost pentru mine, pentru ea probabil că era mult mai rău. La urma urmei, Nyota era sora ei.

– Pe bune? Mă sunați în mijlocul zilei de lucru ca să mă întrebați ce-i aia o *cesiune de împrumut*? Nu puteați să dați o căutare pe Google?

– Am făcut-o, am zis, omițând faptul că am adăugat „pentru tonți” la căutare.

Chiar și așa.

– Am înțeles esențialul, credem noi.

– Grozav, atunci sunteți în regulă. Închid, ne vedem de Ziua Recunoștinței...

– Totuși, am întrerupt-o eu.

Era sfârșitul lui mai.

– Reacțiile altor angajați de la Kline par să sugereze că s-ar putea să nu fi priceput pe deplin implicațiile acestei *cesiuni de împrumut*.

Limita mea pentru ciudătenii era destul de sus și reușisem să-l ignor pe reprezentantul de la Resurse Umane care naviga cu nerușinare pe site-ul de căutare de joburi monster.com la biroul la care lucra ca un stârc în picioare, peste chimiștii care se ciocniseră frontal cu mine și plecaseră fără să zică nici măcar un ah!, peste privirea goală a șefului meu, Matt, de obicei dictatorial, când îl înștiințasem că raportul pe care îl aștepta avea să mai dureze cel puțin trei ore. Apoi, în timp ce-mi goleam sticla de apă în ghiveciul unei plante care viețuia în zona de recreere de mai mult timp decât lucram eu, un tehnician izbucnise în lacrimi și sugerase: „Ar fi bine să-l iei pe Christoferig acasă, doctor Siebert. N-ar trebui să moară, răpus de ce se petrece la Kline”.

Habar n-aveam ce se petrecea. Tot ce știam era că-mi iubeam jobul de la Kline, că cel mai important proiect din viața mea se afla într-un punct crucial și că aveam un handicap social prea mare pentru a face cu ușurință trecerea către un alt loc de muncă. Evenimentul de azi nu prevestea nimic bun.

– O să fie o întrunire într-un sfert de oră, am explicat, și am vrea să mergem acolo cu o idee mai bună despre ce...

– Ny, nu te mai văita atât și regurgitează ceva pentru noi, ca și cum am avea cinci ani, ordonă Tisha.

– Hei, sunteți *doctori*, sublinie Nyota – nu ca un compliment.

– Bine, ascultă cu atenție, Ny, pentru că o să te dea pe spate și s-ar putea să trebuiască să raportăm la ONU și să avem un proces la Haga – subiectul fondurilor de investiții private și al cesiunilor de împrumut n-a fost abordat în *nici un* curs în timpul doctoratului nostru în inginerie chimică. O omisiune *șocantă*, știi, și sunt sigură că NATO va dori să ia măsuri militare...

– Taci, Tish! N-ai dreptul să fii sarcastică ori de câte ori vrei ceva de la *mine*. Rue, cum ai aflat despre cesiunea de împrumut?

– Florence a trimis un e-mail întregii companii, am spus. Azi-dimineață.

– Florence e directorul general de la Kline?

– Da. Părea reductiv, așa că am adăugat: Și fondatoarea.

Tot nu era exhaustiv, dar nu era nici timpul, nici locul pentru a lăsa se vadă că eram o fană a ei.

– A spus cumva care dintre fondurile de investiții private a achiziționat împrumutul?

Am răsfoit corpul e-mailului.

– Grupul Harkness.

– Hm. Îmi sună cunoscut.

Nyota tastă în tăcere în timp ce în spatele ei licărea orizontul New Yorkului. Avea biroul într-o clădire înaltă, la mii de kilometri și un întreg univers distanță de North Austin. La fel ca mine și Tisha, așteptase cu nerăbdare să plece din Texas. Spre deosebire de noi, ea nu se mutase înapoi.

– A, da. *Acei* tipi, spuse în cele din urmă, încruntându-se la ecranul computerului.

– Îi cunoști? întrebă Tisha. Sunt, cum ar veni, faimoși?

– Sunt un fond de investiții private, nu o formație Kpop. Dar *sunt* foarte cunoscuți în zona de tehnologie.

Își mușcă buza. Brusc, expresia ei deveni opusă uneia liniștitoare și am simțit-o pe Tisha încordându-se lângă mine.

– Nu-i prima oară când se-ntâmplă așa ceva, am zis, refuzând să cedez în fața panicii.

Absolvisem UT Austin cu un an înainte, dar lucram pentru Florence Kline de dinainte de a-mi termina doctoratul. Nimic din toate astea nu aducea a ceva nou.

– Mereu au loc reorganizări în conducere și probleme cu investitorii. Întotdeauna se așază lucrurile.

– De data asta nu sunt sigură, Rue. Fruntea Nyotei se încreți într-o încruntătură. Fiți atente, Harkness e un fond de investiții private.

– Tot nu știu ce-nseamnă asta, se enervă Tisha.

– *După cum tocmai voiam să explic*, fondurile de investiții private sunt... grupuri de oameni cu o grămadă de bani și cu timp liber. Și, în loc să se distreze cu banii câștigați cu sudoarea frunții, în stilul lui Scrooge McDuck, sau să-i lase în conturi de economii, ca voi două...

– Îndrăzneț din partea ta să presupui că am economii, mormăi Tisha.

– Ei îi folosesc pentru a cumpăra alte companii.

– Și au cumpărat Kline? am întrebat.

– Nu. Kline n-a devenit publică – nu poți să cumperi acțiunile Kline. Dar, la vremea când a fost fondată, avea nevoie de bani pentru a dezvolta... ravioli? Asta faceți voi?

– Nanotehnologie alimentară.

– Sigur. Hai să presupunem că asta înseamnă ceva. Mă rog, când Florence a fondat Kline, a luat un împrumut mare. Acum însă, cine i-a dat banii a decis să vândă împrumutul la Harkness.

– Ceea ce înseamnă că acum Kline datorează banii la Harkness?

– Corect. Vezi tu, Rue, știam că nu ești *total* inutilă. Sora mea, pe de altă parte, nu-ncetează să...

Vocea Nyotei se pierdu în timp ce se încrunta la computer.

– Ce e? întrebă Tisha alarmată.

Nyota nu era genul care să se oprească în mijlocul unei insulte.

– Ce s-a întâmplat?

– Nimic. Citeam despre Harkness. Sunt foarte respectați. Se concentrează pe start-upuri tehnologice medii. Cred că au niște oameni de știință în interior. Achiziționează companii promițătoare, oferă capital și sprijin pentru a le dezvolta și le vând pentru un profit. Achiziționarea unui împrumut pare un pic în afara modului lor de operare obișnuit.

Degetele Tishei se strânseseră în jurul coapsei mele și mi-am pus palma peste mâna ei. Alinarea fizică făcea rareori parte din repertoriul meu, dar nu mă deranja să fac excepții pentru Tisha.

– Deci tot ce trebuie să facă Florence este să plătească împrumutul către Harkness și apoi Harkness o să iasă din peisaj? am întrebat.

Părea destul de simplu. Nu era nevoie să fie implicat *monster.com*.

– Ah... în lumea-curcubeu în care trăiești tu, poate. Distracție plăcută cu unicornii, Rue. Florence n-are nici o șansă să aibă bani.

Strânsoarea Tishei se înteteți.

– Ny, ce-nseamnă asta, în practică? Că ei preiau controlul asupra companiei?

– Poate. Totul depinde de contractul de împrumut.

Am clătinat din cap.

– Florence nu i-ar lăsa niciodată să facă una ca asta.

– S-ar putea ca Florence să n-aibă de ales. Vocea Nyotei se îmbună brusc și asta, dintre toate lucrurile, *asta* m-a făcut să resimt primele semne de teamă în stomac. În funcție de termenii acordului, Harkness ar putea avea dreptul să instaleze un nou CTO¹ și să intervină serios în operațiunile de zi cu zi.

A întreba ce-i acela un CTO n-avea să-mi crească șansele ca ea să mă urmărească pe Instagram, așa că m-am rezumat la a spune:

¹ Chief Technical Officer – director tehnic

- În regulă. Care-i concluzia?

- Harkness s-ar putea dovedi o problemă inexistentă. Sau ar putea fi motivul pentru care să trebuiască să vă găsiți alte locuri de muncă. În clipa asta e imposibil de spus.

Acel „la naiba!“ rostit de Tisha se auzi ca un murmur pierdut.

„Florence“, mi-am spus, iar gura mi se uscă. „Unde-i Florence acum? Cum e Florence acum?“

- Mulțumim, Nyota, am zis. A fost de ajutor.

- Sunați-mă după întrunirea de azi - vom ști mai multe atunci. Fusese drăguță că rostise acel *vom*. Dar n-ar strica să începeți să vă îmbunătățiți CV-urile, pentru orice eventualitate. Austin e un loc grozav pentru start-upurile tehnologice. Căutați pe internet, întrebați-vă prietenii točilari dacă știu ceva... Aveți și alți prieteni, nu?

- Eu îl am pe Bruce.

- Bruce e *un motan*, Tish.

- Și ce vrei să spui?

Începură să se ciondănească, însă le-am ignorat, încercând să calculez probabilitatea de a găsi o altă slujbă alături de Tisha. Una bine remunerată și care să ne ofere libertatea științifică de care ne bucurăm în prezent. Florence îmi permisesese chiar să...

Mă străfulgeră un gând îngrozitor.

- Cum rămâne cu proiectele noastre personale? Cu brevetele angajaților?

- Hm? Nyota își lăsă capul într-o parte. Brevetele angajaților? Pentru ce?

- În cazul meu, un bio-nanocompozit care...

- Aha, du-te cu discursul la TED Talk.

- E ceva ce face produsele mai proaspete. Mai mult timp.

- A, înțeleg.

Confirmă din cap în semn de înțelegere, ochii ei devenind brusc mai calzi, așa că m-am întrebat ce știa. Tisha n-ar fi vorbit niciodată despre istoricul meu, însă Nyota era o bună observatoare și ar fi putut foarte bine să-și dea seama singură. La urma urmei, ani la rând îmi petrecusem fiecă moment liber la ele acasă, doar ca să evit să mă duc înapoi la mine.

- Țasta-i proiectul *tău*? Brevetul *tău*? Și ai un acord care să garanteze dreptul *tău* de proprietate asupra acestei tehnologii?

- Da. Dar dacă Kline ajunge în alte mâini...

- Cât timp acordul e în scris, ești în regulă.

Mi-am amintit un e-mail primit de la Florence. Multe cuvinte, fonturi mici, semnătură electronică. M-a străbătut un val de ușurare. „Mulțumesc, Florence.“

- Hei, încercați să nu vă faceți prea multe griji, da? Mergeți la întrunirea la care probabil că deja ați întârziat. Aflați tot ce puteți și raportați. Și, în numele judecătoarei Brown Jackson, actualizați-vă CV-urile. N-ai mai fost îngrijitoare de animale de companie de când erai studentă, Tish.

- Ia lasă-mi LinkedIn-ul în pace, mormăi Tisha, dar se încrunta la un ecran deja gol. Așa că se lăsă pe spătarul scaunului și se mulțumi cu încă un „la naiba!“ pierdut.

Mi-am îndreptat privirea în față și am încuviințat din cap.

- Chiar așa.

- Nici una dintre noi nu are constituția emoțională pentru ne-siguranța locului de muncă.

- Nu.

- Adică, o să fim bine. Ne ocupăm de tehnologie. Doar că...

Am încuviințat din cap încă o dată. Am fost fericite la Kline. Împreună. Cu Florence.

Florence.

- Aseară, Florence mi-a trimis un mesaj, i-am spus Tishei. A întrebat dacă voiam să trec pe la ea.

Ea se întoarse spre mine.

- A zis de ce?

Am clătinat din cap, simțindu-mă pe de-o parte stânjenită, pe de alta plină de regrete. „Așa știi tu să-ți susții prietenii, Rue.“

- I-am spus că aveam planuri.

- Ce făceai... a, știu. Partida de sex trimestrială. Rue după Lăsarea Întunericului. O, Doamne, cum de n-am vorbit despre *tipul ăla*?

- Care tip?

– Pe bune? Îmi trimiți o poză cu permisul de conducere al unui tip și apoi mă-ntrebi *care tip?* Bună încercare!

– A fost o încercare curajoasă.

Am rămas în picioare, încercând să evit să-mi amintesc ochii albaștri profunzi. Profilul acela de urnă grecească ce mă făcuse să mă holbez. Buclele castanii scurte, la un pas de a fi prea dezordonate. Își ținuse privirea îndreptată înainte în timp ce mă conduce acasă ca și cum ar fi fost ferm hotărât să nu se uite spre mine.

– Ai vești de la el? Presupunând că ai făcut lucrul acela de neconceput și – a suspinat ducându-și mâna la piept – i-ai dat *numărul tău*.

– Nu mi-am verificat telefonul.

Telefonul meu era acum la fundul rucsacului, sub un hanorac de rezervă, o sticlă de apă și un teanc de cărți care trebuiau returnate la bibliotecă în două zile. Și acolo avea să rămână, cel puțin cât timp mă întrebam la fiecare zece minute dacă mi-a trimis vreun mesaj.

Îmi plăcea să mă forțez să păstrez o anumită detașare când venea vorba de *el*.

– Ar fi trebuit să mă duc la Florence, am spus resimțind junghiuri de remușcare în partea de jos a stomacului.

– Nu. Dacă aș avea de ales între a-ți dori să faci sex și a primi un indiciu despre tâmpenia asta de aici, aș alege probabil orgasme pentru tine. Iată cât sunt de generoasă.

Tisha își coborî vocea în timp ce pășeam una lângă alta pe holurile ultramoderne, de un albastru ca marea ale Kline, care erau pline de angajați, toți îndreptându-se spre spațiul deschis de la primul etaj. Cu toții îi zâbeau Tishei și salutau din cap spre *mine*, politicoși, dar mult mai sumbri.

Kline începuse ca un mic start-up tehnologic, apoi crescuse rapid la câteva sute de angajați, iar eu încetasem să mai țin evidența noilor angajați. În plus, natura solitară a proiectului meu făcea din mine o prezență ușor necunoscută. Fata înaltă, serioasă, distantă, care stătea mereu cu *cealaltă* fată înaltă, cea amuzantă și încântătoare, pe care toată lumea o iubea. La Kline, nivelurile de popularitate în cazul meu și al Tishei erau la fel de discordante

cum fuseseră încă din școala primară. Din fericire, învățasem să nu mă supăr.

– Din păcate, am murmurat, n-au fost orgasme.

– *Ce? Nu* părea nepriceput la sex!

– N-am de unde să știu.

Ea se încruntă.

– Nu pentru asta l-ai cunoscut?

– Inițial.

– Și?

– A apărut Vincent.

– O, *la naiba* cu Vincent! Cum de... nici nu vreau să știu. Data viitoare, atunci?

„Din moment ce tu nu repeți niciodată“, spusese el, iar nostalgia din ton îmi încinsese corpul.

– Nu știu, am șoptit cu sinceritate, resimțind ceva din acea nostalgie în timp ce mă așezam împreună cu Tisha pe o canapea din partea din spate a încăperii. Cred că...

– Nici o clipă de plictiseală, se auzi o voce muzicală, iar perna se lăsă în jos la stânga mea.

Jay era tehnicianul nostru de laborator preferat. Sau, mai exact, preferatul Tishei, care se împrietenise rapid cu el. În virtutea faptului că mă aflam mereu în preajma ei, fusesem inclusă în acea relație. Eterna poveste a vieții mele sociale.

– Jur pe Dumnezeu, spuse el, dacă ne concediază pe toți și viza mea se duce naibii și trebuie să mă-ntorc în Portugalia, iar Sana o rupe cu mine...

– Îmi place optimismul, iubitule. De cealaltă parte a mea, Tisha se aplecă în față cu un rânet. Apropo, am cercetat toată mizeria asta. Îți putem spune ce este o cesiune de împrumut.

Sprânceana lui Jay se arcui, iar piercingurile care o străpungeau scânteiară.

– Adică nu știați asta *înainte?*

Tisha se făcu mică, ascunzându-se în spatele meu.

– Ei, hai. Am bătut-o ușor pe picior într-un gest liniștitor. Cel puțin nu ne-am prefăcut niciodată că suntem altceva decât ceea ce suntem.

– Prostănace?

– Așa se pare.

O cascadă de bucle roșii își făcu apariția în mulțime, iar nodul de panică din pieptul meu slăbi instantaneu. *Florence*. Florence cea genială și plină de resurse. Ea *era* Kline. Se luptase cu dinții pentru firmă și n-avea de gând să permită nimănui să i-o ia. Cu siguranță nu vreun...

– Cine sunt cei patru? șopti Tisha în liniștea ce se lăsase brusc în încăpere.

Privirea ei trecu pe lângă Florence, spre personajele aflate lângă aceasta.

– Cineva de la Harkness? ghici Jay.

Mă așteptasem la păr dat cu gel, la costume și la aerul acela unic de atotcunoscător în finanțe. Dar oamenii de la Harkness arătau de parcă ar fi aparținut lui Kline, însă într-o altă cronologie. Poate că îmbrăcăminte nesofisticată era doar o mișcare de putere din partea lor, dar păreau... normali. Abordabili. Femeia cu părul lung se simțea în largul ei în jeanși și părea mulțumită de numărul celor prezenți, la fel și bărbatul cu umeri largi care stătea puțin cam aproape de ea. Persoana înaltă, cu barbă bine îngrijită, scrută încăperea cu un oarecare aer arogant, dar cine eram *eu* să judec? Mi se spusese de mai multe ori că nu inspi-ram tocmai o căldură efervescentă. Iar al patrulea bărbat, cel care se alăturase grupului ultimul, cu mersul lent și zâmbetul încrezător, părea...

Sângele mi-a înghețat în vene.

– Eu îi urăsc deja, bombăni Jay, făcând-o pe Tisha să râdă.

– Tu urăști pe *toată lumea*.

– Ba nu.

– Ba da. Nu-i așa, Rue?

Am încuviințat absentă, cu ochii fixați asupra celui de-al patrulea bărbat de la Harkness ca o pasăre captivă într-o deversare de petrol. Capul mi se învârtea și tot aerul se scurse din încăpere pentru că, spre deosebire de ceilalți, chipul lui era familiar.

Spre deosebire de ceilalți, eu știam exact cine era.

2

Foarte dispus s-o las să continue

Eli

Noaptea precedentă

Arăta chiar mai frumoasă decât în poză.

Și arătase al naibii de uimitor și în aceea, în fața unui semn dureros de familiar de la UT Austin. Nu un selfie, ci o poză obișnuită de școală veche, decupată pentru a o elimina pe persoana de alături. Tot ce rămăsese era un braț subțire, cu pielea închisă la culoare, petrecut leneș peste un umăr. Și, desigur, *ea*. Zâmbind, dar abia perceptibil. Era acolo, dar distantă.

Frumoasă.

Nu că ar fi contat prea mult. Eli se combinase cu destul de multe femei ca să știe că aspectul avea un impact mai mic asupra calității sexului ocazional decât ceea ce căuta acea persoană. Totuși, când ajunsese în holul hotelului și o zări la bar, stând cu spatele drept pe scaunul înalt, se opri în loc. Ezită, chiar dacă întâlnirea cu Hark și cu ceilalți se lungise, iar faptul că trecuse pe acasă să vadă ce făcea Micuțu' îl făcuse să întârzie câteva minute.

Ea bea Sanpellegrino – o ușurare deoarece, având în vedere planurile lor pentru acea noapte, orice altceva l-ar fi pus pe gânduri. Jeanșii și puloverul de pe ea erau simple, iar postura ei era un lucru de toată frumusețea. Lejeră, însă regală. Coloana vertebrală dreaptă, dar nu încordată. Nu părea nervoasă și avea aerul relaxat al cuiva care făcea asta suficient de des încât să știe exact la ce să se aștepte.